

KAPITOLA ČTYŘI

Milá Elizo,

doufám, že se ti vede dobře!

Jmenuji se Sarah Diazová. Včera večer jsem měla to nesmírné potěšení přečíst si tvůj virální esej „Láska a další vzácné maličkosti“ a tvůj milostný příběh mě nesmírně dojal (což je pro cynika jako já poměrně nezvyklá věc). Občas se jsem se dokonce smála nahlas a jindy se mi chtělo brečet, ale samozřejmě v dobrém. Tímhle všim ti chci říct, že si myslím, že máš opravdový potenciál, a ráda bych ti nabídla možnost stáže u nás v Craneswiftu. Jedná se o placenou pozici na šest měsíců a po absolvování ti velmi ráda napíšu doporučení, pokud by ses tuhle nabídku rozhodla přijmout...

Cestou autem domů si ten e-mail čtu už snad posté a nedokážu pořádně dýchat.

Craneswift.

Mám strach, že když vydechnu, ta slova se rozplynou. Že mi z Craneswiftu pošlou další e-mail, ve kterém bude stát, že se jednalo o nějakou obrovskou chybu, že si přečetli můj esej znova a uvědomili si, že se šeredně spletli.

Protože tohle je všechno, o čem jsem kdy snila. Vlastně jsem ani nevěděla, že bych o tom snít měla, protože mě nikdy ani nenapadlo že bych se mohla stát stážistkou v Craneswiftu.

Vydavatelství, které stojí za některými z nejúspěšnějších spisovatelů na světě.

A Sarah Diazová je jedna z nejlepších spisovatelek, které mají. Možná jedna z nejlepších, které vůbec znám. Mám sešit vyhrazený jen na to, že si do něj zapisuju výňatky z jejích publikovaných esejů a článků, který si s sebou vozím z města do města. Před dvěma lety navrhla v rámci nějaké aukce třicetiminutovou konzultaci pro začínající spisovatele a ten, kdo ji nakonec získal, za ni zaplatil pět tisíc. Natolik začínající novináři touží po jejím feedbacku.

Pokud opravdu chce, abych pro ni pracovala – abych s ní pracovala –, jak bych mohla odmítnout?

Jenže co udělám se svým vymyšleným vztahem, pokud řeknu ano?

„Žie, proč lidi ve škole tvrdí, že máš kluka?“

Prudce zvednu hlavu.

Z opačné strany zadní sedačky na mě Emily upírá pátravý pohled. V autě jsme jen my dvě a Li Šušu, který zaujatě poslouchá svou nejoblíbenější pekingskou rádiovou stanicí, která hraje operu.

Díkybohu za to. Nejsem si jistá, co by na to řekli máma nebo táta, kdyby tu byli.

„To nevím,“ řeknu jí a pokouším se to se smíchem odbýt jako nějaký vtip. „Neposlouchej je.“

„Ale máš kluka, nebo ne?“ naléhá Emily s očima dokořán.

„No... Do toho ti nic není.“

To jsem neměla říkat. Emily si povolí pás a posune se na vzdory mým protestům blíž ke mně.

„Jasně že mi do toho je,“ řekne a vytáhne se, aby vypadala vyšší a důležitější. „Jsem tvoje sestřička. Musíš mi to říct.“